

Demonstrationer med og uden vold

Selvtægt? Privat initiativ?

I ind og udland kom det gang på gang til særdeles voldelige sammenstød mellem demonstranter og ordensmagt. I Holland deltog jeg i en demonstration, hvor kasteskyts af forskellig slags blev brugt mod politifolk, som til gengæld forsøgte at afsvale den ophidsede mængde med vandkanoner.

Under et møde for Verdensbankens topledere i København blev kastet brændende bensin (Molotov cocktails) mod betjente.

Volden eskalerede i de følgende år og kulminerede på Nørrebro i København i en for politifolkene mere end desperat situation, hvor deres liv og lemmer uden al tvivl var i fare.

Den ledende, ansvarlige politimand befalede mængden:

„Holdt eller vi skyder.“

Betjentene havde fået ordre til at trække deres pistoler og derefter lød det:

„Skyd.“ 113 skud blev affyret.

Ingen blev dræbt, én eller to blev såret.

Danmark gik i sort, var dette en skamplet på vort fredelige land, som roste sig af at være et retssamfund? Man debatterede heftigt årsagerne til uroen, enighed kunne ikke spores.

Ballistisk ekspert hævdede, at betjentene havde fyret op i luften og projektilerne, som dalede ned fra Vorherre havde ramt den formastelige i knæet.

Andre hævdede uden at have nogen konkret viden, at betjentene med en Walther pistol kaliber 7,65 ville være i stand til at skyde så præcist, at offeret kun ville blive lettere såret, f. eks. ved skud i benet.

Projektiler blev undersøgt og en eller to betjente blev gjort ansvarlige for „blodbadet”.

Bæen var dermed tørret af på personer, der befandt sig nederst på hønsestigen rangorden. Jeg var mere end vantro ved alle de mange teorier og den rådende pølsesnak. Og hvorfor så det?

Jeg anvendte under besættelsen skydevåben ved flere aktioner, derfor havde jeg et praktisk kendskab til politiets pistoler. Den havde et smart udseende, men var ret kortløbet, hvorfor resultatet af en præcisions-skydning over 50 meter var mere end tvivlsom.

På trods af sit smarte udseende, brugte jeg aldrig denne Walther-pistol, men derimod 9 mm. armépistoler, som fyldte og vejede mere. Når man affyrer et våben er træfsikkerheden afhængig af skyttens tilstand – balance om man vil. Billederne afslørede betjente, der afgav ild, medens de med deres skjolde forsøgte at dække sig mod de byger af brosten, der haglede ned over dem.

De skød nærmest i blinde.

Forargelsen var stor, men målt med min alen uberettiget. Demonstranterne blev flere gange beordret til at stoppe deres angreb. Det blev forkyndt højt, at stoppede man ikke, ville betjentene bruge deres skydevåben.

Ingen kunne være i tvivl, men alligevel fortsatte man morsomhederne. Man skal enten have parkeret resterne af sin forstand eller være så ophidset, at fortsættelse af løjerne er grænsende til vanvid. Det var trods alt ikke en legestue.

Politimanden, der gav ordren, må have vurderet, at han og de betjente, han havde ansvar for, var i overhængende fare for at lide skade på liv og lemmer, hvilket videofilm og billeder tydeligt illustrerer.

Privat mening

Havde jeg været i betjentenes situation, ville jeg uden at ryste på hånden have udført ordren for at redde mit skind, men forskellen ville blot have været, at jeg ikke havde soldet med ammunitionen.

Det for mig uforståelige er, at man igennem mere end et århundrede har kunnet få lønmodtagere til at udøve vold mod andre lønmodtagere i det omfang, det har fundet sted.

De mærkelige indretninger på betjentenes ryg er tåregasudstyr.

Uanset, hvordan hændelsen skal vurderes, kan vi rose os af hertil lands, at vi har et politikorps, der meget behersket gør brug af skydevåben.

Uanset hvor dumt og klodset politiet havde gebærdet sig, gav det ikke og vil aldrig give nogen ret til at bruge kasteskyts, som her, det var brosten på flere kg., der fløjtede om ørerne på betjentene.

Rammes man af en sådan sten, er virkningen alvorlig, måske invaliderende eller dræbende.

Hvad får fredelige demonstranter til at gå amok?

Næsten pr. tradition har politiet kørt alt deres isenkram frem til skue for mængden, hensigten er vel som ved al terror at skabe frygt – at skræmme. Ved flere demonstrationer har de hylende sirener, de kampklædte betjente haft den stik modsatte virkning, de provokerer, og de inviterer til voldelige sammenstød.

Urobetjente har i mindre flokke blandet sig med demonstranter og foretaget ret så brutale anholdelser af uromagere. Berettiget eller ej, har de voldsomme anholdelser provokeret og fået demonstranter til i „retfærdighedens og humanismens” navn at angribe betjentene for at forsvare „ofret”.

Uden al tvivl møder ballademagere og fulderikker op uden nogen form for tilknytning til demonstrationerne og anstifter ballade for balladens skyld med den deraf følgende vold.

Bål i gaderne og hærværk mod forretninger er forekommet ved flere demonstrationer uden andet mål og sigte end at underholde hærværksmænd.

Et demokratis kvalitet kan direkte aflæses i politiets måde at handle og reagere på.

Vore domstole har i flere tilfælde komplet misforstået sine pligter. Betjente har gang på gang oplevet, at pågrebne forbrydere er blevet løsladt i retfærdighedens navn. Men denne omsorg gælder ikke for demonstranter. De dømmes uden videre, nærmest på samlebånd. Den civilklædte herre er sandsynligvis en urobotjent. Disse er gerne særlig udvalgte. Der har været flere tilfælde, hvor de ved brutale anholdelser har fremprovokeret yderligere vold.

Jeg ville gøre noget, men hvad kan man gøre? Som den lovlydige borger henvendte jeg mig i følgende åbne brev til vort demokratis ypperstepræster.

Demonstranter har klædt sig i dragter stort set svarende til politiets uniformer.

Rygmærkerne må formodes at være af hensyn til andre demonstranter for at undgå fejltagelser.

April 2002. Åbent brev til:

Justitsminister – Finansminister – Social og Sundhedsminister.

Vi er en kreds af politisk aktive vælgere, der indgående prøver at analysere de politiske virkemidler i dagens Danmark. Formål? Hensigtsmæssig placering af vort kryds på et rimeligt fornuftigt parti ved næste valg.

Skattestop er mange enige om, men med hensyn til besparelser – nedskæringer ligger det, som i den øvrige befolkning mere end tungt – her skilles vore vande.

Men ét, er vi dog enige om, det må være mere humanitært og billigere at forebygge end at helbrede. Derfor forstår vi ikke vores politikeres passivitet i og uden for vores regering og beder derfor oplyst:

Hvad har man gjort?

Og ikke mindst, hvad vil man gøre for at forebygge vold ved kommende demonstrationer? – eksempelvis i forbindelse med forestående topmøde? (Aktuelt i 2009 ved kommende Klimatopmøde)

Hvilke udgifter har voldelige demonstrationer påført vort samfund indenfor de sidste fem år? Man bedes præcist oplyse:

1. Politiets forbrug af overtimer? = reducere af politimæssige opgaver?

2. Bevillinger også ekstrabevillinger i kroner til indkøb af udstyr: Eksempelvis tåregas, specialkøretøjer, kampudstyr, våben?

3. Opbevaring af – retshandlinger og strafafsoning af „voldelige” personer i kroner?

4. Sygehusbehandling – erstatninger til voldsramte, (invalidepensioner m.m. også til politifolk) herunder opgørelse af skader på materiel og udbetalte erstatninger til private. Skønnet forlængelse af ventelister til sygehuse ønskes.

5. En kalkulation over alle skønnede udgifter for indeværende finansår og det beløb, der er eller vil blive afsat.

6. Tror man, at vold kan afskaffes ved at skræmme med magt og hårde straffe?

Er stenalderfilosofien: Den, der har den største kølle (kanon), har retten, regeringens filosofi?

Her følger idéskitse:

Nedsæt arbejdsgrupper med følgende formål:

A. Primært: Hvordan undgår vi voldsudgydelser i forbindelse med demonstrationer? Sekundært: Hvad spares i skattekrone?

B. Kan Danmark skabe en ikke-voldelig model ad eksperimenterens vej? Kan vi dermed skabe ny eksportartikel og høste berømmelse i den ganske verden?

Lykkes eksperimentet, kan metoden måske anvendes i stedet for fredsbevarende krige.

Metode

Organisationer, der vil arrangere demonstrationer kan på forhånd aftale et forløb og et samarbejde med ordensmagten om demonstrationens afvikling.

Altså et tilbud om dialog.

Slogan: Samarbejde for at værne demokratiske rettigheder.

Retten til at demonstrere medfører pligter, men bør give visse rettigheder.

Pligter:

Mødesteder – ruter er på forhånd bekendtgjort. Deltagere får mod underskrift på ikke at ville øve vold mod betaling udleveret armbind – T-shirts eller lignende med nummer, der gør, at bæreren kan identificeres.

Ruter og mødesteder er afspærret med sluser af politi og ordensvagter. Det gjorde man i Berlin ved sidste Fredsmarch med mellem 100 og 120.000 deltagere.

Samarbejdet mellem politi og ordensvagter, (der er let identificerbare) er på forhånd aftalt og indøvet. Kommunikationsudstyr udlånes af ordensmagten.

Fordele:

Provokatører udelukkes til en vis grad. Grænsekontrol kan måske spares. Urobetjente og andre, der tidligere har fremprovokeret vold udelukkes, de er overflødige som observatører i selve demonstrationen. Skulle provokatører alligevel dukke op, kan ordensvagter og ikke voldelige elementer skærme tilkaldte politifolk og udpege voldsmænd og provokatører, så de tilkaldte politifolk kan pacificere dem.

Slogan:

Samarbejde mellem ikke-voldelige demonstranter og ordensmagt. Frihed under ansvar osv.– Til forsvar for demokratiske rettigheder.

Rettigheder:

Politifolkene skal kunne identificeres. Argumentationen er den samme, som blev brugt ved vedtagelse af lov mod at bære hætte. (Ligestilling?) Straffe til voldspersoner bør være samfundstjeneste og fritidsundervisning i ikke-vold. Gandhi, Martin Luther King og Nelson Mandela kan være eksamensstof.

Bestået eksamen er en af flere forudsætninger – betingelser for løsladelse – (frigivelse). Kravene til ikke-voldelige aktivisters selvbeherskelse, mod og disciplin er historisk dokumenteret og er ikke sammenlignelig med ballademageres.

Danskerens evne og vilje til at værne om demokratiske rettigheder kan diskuteres, men når spørgsmålet er økonomi og udsigt til at spare på overflødige, unødvendige udgifter, da er danskeren samarbejdsvillig og lydhør. Derfor opfordrer vi regering og folketing til at gøre noget ved den skitserede problematik.

Bekræft modtagelse af brev.

På vegne af politisk årvågne vælgere

Aage Staffe

Det åbne brev gav ingen synlige resultater.

Men på et tidspunkt bevilliger Københavns Kommune et betragteligt beløb til at iværksætte et arbejde for at hindre vold ved det forestående EU topmøde.

Adskillige møder blev afholdt, aftaler med politiet blev indgået og Stop Volden guider blev organiseret.

Stop Volden guider fyldte godt op i gadebilledet under demonstrationen. Vold blev undgået, på trods af, at politiet brød en aftale om, at urobetjente ikke måtte infiltrere sig i demonstrationen.

Karakteristisk for dette arbejde var, at fredsapostle – personer og organisationer, der i tide og utide serverer deres guddommelige meninger til Gud og hvermand ikke lettede sig fra lænestolene, da et praktisk arbejde i marken skulle udføres.

EU topmødet i København forløb uden voldelige episoder, lad os rose os af det. I Gøteborg og i Italien blev demonstranter skudt ned af politifolk.

Miljøorganisationer; metoder – formål – specialer ultrakort:

Greenpeaces aktioner foregår både her i landet og ude i den store verden. For os almindelige mennesker kan det undertiden være svært at forstå og vurdere aktionernes betydning for nærmiljøet og for vor tilværelses livskvaliteter.

For at kunne deltage i Greenpeaces aktioner skulle aktørerne tidligere underskrive en kontrakt, hvor man forpligtigede sig til ikke at sætte sig til modværge under nogen form.

I dag uddannes aktivisterne i IKKE – VOLDs teknik og strategi. Skal effekten af denne uddannelse vurderes, må den få topkarakter. Ingen Greenpeaceaktivist har endnu reageret voldeligt på provokerende, brutale, voldelige overgreb og arrestationer.

De forskellige organisationers formål er ofte sammenfaldende, med hvert sit specielle område. Ved at samarbejde både på det oplysende plan overfor befolkningerne og ved at aktionere sammen har man nået bemærkelsesværdige resultater.

Efterhånden lytter politikere og andre magthavere , hvor nødigt de end vil.

Greenpeace og Noah er gode eksempler på samarbejdets ædle kunst. Begge er uafhængige, internationale miljøorganisationer, som har til formål at beskytte miljøet – naturen mod forurening og rovdrift.

Organisationen Greenpeace oplyser at have kontorer i 30 lande, og at den støttes af 2,5 millioner mennesker. Et kontor i København blev oprettet i 1981 og støttes af 15.000 danskere.

Da Greenpeace ikke tager imod penge fra regeringer, politiske partier eller af erhvervsvirksomheder er organisationen udelukkende finansieret med støtte fra enkeltpersoner.

Udpluk fra resultattavle

1971; Supermagten USA tvinges til at stoppe atomprøvesprængninger i Alaska, da en gruppe mennesker sætter gang i en storm af protester ved at sætte kurs mod prøveområdet i en gammel fiskekutter. De kaldte sig Greenpeace.

1975; Frankrig tvinges til at stoppe sine atomprøvesprængninger efter demonstrationer i Stillehavet og i resten af verden.

1986; Efter 10 års aktioner vedtages et stop for kommerciel hvalfangst over hele verden.

1988; Efter at Greenpeace har sat fokus på afbrænding af miljøfarligt affald til havs, vedtages et forbud mod processen.

1991; Verdens sidste uberørte kontinent, Antarktis, fredes i en periode på mindst 50 år, da Greenpeace som hovedaktør gør opmærksom på truslen mod kontinentet, bl.a. efter at have etableret en base der.

1992; Der vedtages et stop for drivnetfiskeri, efter at Greenpeace viser, hvor stor en trussel det udgør mod livet i havene.

Greenpeace introducerer det ozonvenlige køleskab „Greenfreeze“ og køleskabsindustrien tvinges til at erkende muligheden for produktion af køleskabe uden brug af freon.

1993 Efter at Greenpeace i flere år har lagt sig i vejen for dumping fra fartøjer til havs, forbydes dumping af industrielt og radioaktivt affald i verdenshavene.

1994 Affaldseksport fra rige til fattige lande forbydes, efter at Greenpeace har afsløret handelen.

1995 Greenpeace forhindrer Shell i at dumpe olieplatformen „Brent Spar“ og Nordsølandene vedtager forbud mod dumping af olieplatforme.

Udover de her nævnte aktiviteter, udfører Greenpeace en lang række aktioner på nationalt og internationalt plan.

Fra tropiske regnskove i Brasilien til de polare områder.

På organisationens hjemmeside eller fra kontoret kan du få præcise informationer.

Krav til ikke-voldelig aktivist?

Ved aktionen mod de engelske saltlagre i Indien gik 25 ikke-volds aktivister frem ad gangen mod en kæde af betjente, som huggede dem ned for fode med jernbeslåede køller.

Kæde efter kæde gik frem for at lide samme skæbne som de foregående. Min fantasi rækker ikke, selv når jeg efter bedste evne forsøger at forstå det mod, som disse ikkevoldsaktivister udviste – gør du?

Sit ins billedet fra USA viser provokerende bøller hælde ketchup og andet over ikke-voldsaktivisterne. Jeg opfatter mig selv som værende udstyret med en god portion selvbeherskelse, men tvivler på, at jeg kunne stå model til disse overgreb.

Gandhi og Martin Luther King uddannede aktivisterne i civil ulydighed og ikke-vold. Stop Volden guiderne i København fik vel ikke en egentlig uddannelse, men under indbyrdes drøftelser fandt man frem til de metoder og de midler, man ville anvende.

Her møder vi et fællestræk hos ikke-volds aktivisterne, at de grundlæggende var utroligt disciplinerede og aldrig forfaldt til at sætte sig til modværge.

At dette overholdes til punkt og prikke, vidner talrige aktioner om. Trods provokerende, brutale overgreb fra ordensmagts side på Greenpeace-aktivister, hvoraf flere har været ude af stand til at afbøde volden, da de har været fastlænkede, har ingen aktivister sat sig til modværge.

Talrige filmoptagelser viser ikke-volds aktivister, som siddende eller liggende uden at forsøge på at skærme sig mod knippelslag.

De personer, der skal opretholde ro og orden, slæber efter dette traktement de ikke voldelige demonstranter væk på den mest brutale måde. I Berlin overværede jeg en variant af ikke-vold, jeg ikke havde set før.

En massiv demonstration gik frem mod en lige så massiv kæde af betjente.

Der blev beordret HOLDT af en politimand, hvilket blev signalet til, at alle deltagere i demonstrationen lagde sig på knæ foran politifolkene med opstrakte hænder. Signalet var ikke til at misforstå, nemlig vi afstår fra vold, vi overgiver os.

Arbejdskampe - konflikter på arbejdsmarkedet.

Sociale mål? Civil-ulydighed?

Da disse med få undtagelser er blevet gennemført med ikke-voldelige midler, omtales de ganske kort her, da der er en del fællestræk med ikke-volds aktivisterne metoder og med ordensmagtens overgreb mod strejkende lønmodtagere.

Franske stålarbejdere gik radikalt til værks, da de foran arbejderne kørte med bull-dozere og andet udstyr.

Ingen var i tvivl om at disse maskiner ville blive brugt til at feje – fjerne ordensmagtens opbud væk fra scenen.

Lad dette tjene som eksempel på, at hvis og såfremt arbejdere vil gå til yderligheder, kan kun en militær indsats stoppe dem – resultat? Borgerkrig.

Når forhandlingens vej er udelukket, har arbejderne kun sit eneste våben tilbage – strejken.

En utrolig nem måde at undersøge om et lands demokrati kun er en fis i en hornlygte, kan du få ved at spørge, om arbejderne har strejkeret.

Hitler indførte strejkeforbud som noget af det første, da han fik magten. Danmark havde kun været besat af nazisterne i få dage, før samarbejdsregeringen indførte strejkeforbud.

Arbejdsgivernes reaktionsmønstre

Lockout brugt på tre måder

- 1.** En enkelt virksomheds arbejdere udelukkes fra arbejdet.
- 2.** En virksomhed, der bryder arbejdsgiveres indbyrdes hemmelige aftaler f. eks. med hensyn til lønforhøjelser uden for overenskomsten eller ved at give tilbud, der ikke passer de høje herrer, idømmes bøder eller udelukkes fra leverancer og tjenesteydelser.

Denne aktionsform er dokumenteret i flere tilfælde, hvor kooperative organisationer havde afgivet tilbud på et arbejdes udførelse.

3. Stor lockout.

Arbejdsgiverne lukker flest mulige arbejdspladser for at forhindre kolleger, som er i arbejde i at støtte de strejkende kammerater.

Formålet er at tømme fagforeningernes strejkekasser. Dette imødegår fagforeningerne ved at modtage støtte internationalt, altså fra arbejdere i andre lande. Arbejdsgiverne støtter økonomisk og på anden måde, de virksomheder, der har erklæret lockout.

Stor lockout har en del til fælles med generalstrejke.

Arbejderes kampmidler og metoder

Vilde strejker – „ulovlige“ strejker

er arbejdsnedlæggelser, der ikke er varslet efter de regler, de to parter har indgået i septemberforliget af 1899. Disse strejker forekommer oftest, når arbejderne føler, at arbejdsgiveren har foretaget et overgreb, som f. eks. firing af tillidsmand.

Arbejdsgiveren indbringer derefter strejken for arbejdsretten, som næsten pr. automatik idømmer arbejderne klækkelige bøder og giver dem pålæg om at genoptage arbejdet straks. For at undgå bøder bruges ofte sit down strejken, hvilket kort sagt betyder, at man bliver på arbejdspladsen i arbejdstiden og afventer, at arbejdsgiveren skal besinde sig.

Afholdelse af faglige møder er et andet virkemiddel. Under en ulovlig strejke er det de faglige organisationer forbudt at støtte de strejkende økonomisk.

Dette betyder, at arbejdere, der har indbetalt dele af deres løn til strejkekassen, ikke kan få deres egne penge udbetalt, når de konflikter på denne måde.

Arbejd efter reglerne

Metoden er anvendt i adskillige tilfælde. Den bedst kendte og bedst illustrerende er buschaufførernes kampagne i København, hvor de til punkt og prikke overholdt færdselsloven og tog det videste hensyn til passagerer og andet godtfolk.

Det var noget uvant at se busser tålmodigt ventende på, at selv svært gangbesværede kom op og på plads. Resultatet var utålmodigt ventende passagerer.

Den første bus i konvojen blev fyldt til bristepunktet, de efterfølgende usser var gabende tomme.

Lovligt varslede konflikter

Disse er næsten altid af et så stort omfang, at livsvigtige funktioner i samfundet er truet.

Derfor har man lovgivet for at afbøde de værste skader. Tvungen voldgift er et af midlerne, de stridende parter tvinges til forhandlingsbordet, og hjælper det ikke, kan regering og folketing trække i nødbremsen ved at vedtage særlove, der tvinger de stridende parter til at genoptage arbejdet.

For at forhindre indgreb fra lovgivningsmagten varsler de faglige organisationer, på forhånd hvilke områder i samfundet, der ikke vil blive berørt af strejken, eksempelvis sygehuse, redningsvæsen.

Blokader – civil ulydighed

Fysisk blokade er kendetegnet ved, at arbejdere står ved alle virksomhedens indkørsler og indgange og ved ikke-voldelig optræden forsøger at hindre skruebrækkere (strejkebrydere) i at komme ind på virksomheden.

Denne aktionsform udvikler sig så at sige næsten altid til blodige sammenstød mellem de strejkende og borgerskabets forlængede arm – ordensmagten – politiet.

I USA har politifolk brugt skydevåben mod ubevæbnede arbejdere, i Danmark bruger man hunde.

Sidst ved buskonflikten i Ribe blev flere arbejdere, trods det, at de var ikke-voldelige, dvs. på trods af, at de stod stille og ikke satte sig til modværge, skambidt af politihunde.

Min påstand om, at dansk politi igennem historien ensidigt har varetaget borgerskabets interesser, kan du være uenig i, men jeg vil bede dig finde et eneste sted i dansk arbejderhistorie, hvor dansk politi har beskyttet arbejdere mod overgreb.

Individuelle – illegale blokader på „privat“ initiativ

Tjenerforbundet forhandlede med forskellige restaurationer for at få alle ansatte organiseret i fagforeninger, hvilket var en pligt for organiserede arbejdsgivere i henhold til septemberforliget.

Man søgte at få en overenskomst, der sikrede de ansatte en løn svarende til den, der var gældende indenfor branchen. Forhandlingerne brød sammen, og man gik i strejke med de sædvanlige fysiske blokader.

Uden at fornærme nogen, må man betegne restaurationsbranchen som de „lystigt” ubekymredes branche. Det viste sig hurtigt, at mange ansatte var nassere, skruebrækkere uden faglig bevidsthed.

De forstod ikke, at det her drejede sig ikke blot om en kamp for deres egne personlige interesser, men også en kamp for de svagere sjæle i branchen, og at en sejr ville få betydning år fremover.

Strejkerne fik først effekt, da leverancerne udeblev.

Chaufførerne fra bryggerierne stoppede ganske enkelt tilførslerne af øl.

Sympatistrejker

Arbejdere, som ikke er direkte involveret i konflikten går af og til i strejke for at støtte deres strejkende arbejdskammerater.

Et eksempel:

Renovationsarbejdere er i strejke. Affaldet – skidt og møg hober sig op i sommervarmen, men konflikten trækker ud, alle er møre, strejken bliver upopulær, og for at få en hurtig afgørelse kan f. eks. chauffører, der kører brændstof ud, pludselig stoppe al udkørsel af olie og bensin.

Denne metode er effektiv og har givet resultater på meget kort tid. Mange har fået øjnene op og erkendt, at alle disse små, grå, ofte underbetalte mennesker upåagtet holder gang i funktioner af største betydning for os alle, sådanne strejker kaldes også for punktstrejker.

Selvtægt? Eller?

I et mindre firma havde to overklassedrenge arvet faderens virksomhed. Deres arbejdsmæssige interesser var ikke i forgrunden, hvorfor de havde overladt de administrative ledelsesfunktioner til venner og bekendte. Disse var alle udgået fra småborgerlige hjem med klaver i hjørnet. Deres baggrund var det hellerupske miljø.

I og med, at de var suset fra vuggen til deres forretningsmæssige karriere uden ringeste problemer, havde de ikke mindste interesse for eller fornemmelse af lønmodtagere, af folk, der var så ubegavede, at de måtte arbejde for at få til føden.

Kun én af de ansatte var medlem af en fagforening, nemlig undertegnede, men det holdt jeg klogeligt min mund med.

De ansatte følte, at de var ansat i en stilling, hvor et advancement-til direktør lå lige for, hvorfor de af bedste evne forsøgte at udholde en tilværelse på sulteløn og med stort talent skjulte de mere end nedslidte habitter, de drønedede rundt i.

Forvalteren var kronisk alkoholiker – drukkenbolt – dertil en fedterøv, der sleskede for de høje herrer og som orienterede disse om kollegers gøren og laden. Hans meriter unde den tyske besættelse var indhyllet i tusmørke.

Dertil var han kolerisk, hvilket især kom til udtryk, når han i sine godt skjulte branderter havde klokket i leverancer.

Han sparkede nedad i systemet.

Men der var kun én at sparke til og det var Jensen, en skikkelig ung mand, opvokset i den værste slum, småtbegavet, ikke akademiker og derfor udstyret med meget ringe litterære kundskaber.

Staklen blev jaget rundt i manegen, og når forvalteren kunne ane klager i horisonten blev Jensen jaget ud i trafikken i sin lille varevogn med besked på at køre som død og helvede og lade hånt om hastighedsgrænser og andre finurligheder.

En eller anden syntes, at Jensen skulle have en håndsrækning og repræsentanter fra chaufførernes fagforening bad firmaets ledelse om et møde for at få tingene forhandlet på plads.

Mødet gav intet resultat.

Nogle dage går, chauffører, kolleger til Jensen prøver at forklare ham sagernes sammenhæng, men Jensen forstår dem ikke, kan/eller vil ikke.

Han havde jo heller ikke ret meget mellem ørerne.

En formiddag skal Jensen levere varer i havnen. Han kører ind og frem i en kø af lastvogne. Men pludselig står køen stille, lige akkurat der, hvor Jensens bil befinder sig. En lastvogn foran og én bagved er parkeret så tæt, at Jensen er låst fast.

De resultatløse forhandlinger e var endt med en effektiv blokade. Jensen ringer efter hjælp.

Omsider dukker en oprørt direktør med slips i nydelig habit op.

Men nu er kasserne pist væk borte.

Firmaets varevogn står ensom og forladt, den lyser som et fyrtårn, men spærrer for al tilkørsel. Lastvognene har hylet længe, indædt og vedvarende i hornene.

Chaufførerne vil gerne passe deres pligter.

En betjent står nu ved vognen og noterer i den lille sorte bog.

Direktøren siger meget til betjenten, hurtigt og vredt, men situationen er overophedet – nærmer sig kogepunktet – vrede stemmer lyder, og da betjenten ikke vil gå glip af formiddagskaffen, skærer han igennem.

Om han ligefrem har sagt, hold kæft til direktøren skal være usagt, men at der ville vanke en bøde, og at den vogn skulle flyttes her og nu, herskede der ikke tvivl om.

Jensen og direktøren forsvandt med uforrettet sag.

I firmaet gik bølgerne højt, man følte sig forurettet og fandt i sin visdom på at fyre den ringest betalte og mest forsvarsløse – Jensen.

I store annoncer søgte man en ny chauffør.

End ikke skyggen af en aspirant viste sig.

Dagene går – varerne hober sig op – man bad mig om at køre – men jeg turde ikke – sådan som det har udviklet sig, kan jeg risikere det værste. En „modig“ medarbejder forsøgte, men blev stoppet allerede i porten.

Hvad, man har sagt eller gjort, er uklart, men han vendte noget rystet tilbage uden at få leveret varerne.

Firmaet forsøgte nu, at få de forskellige virksomheder til selv at hente deres varer, men også her var lukket.

I sin nød henvender man sig til fagforeningen, man forhandler en aftale på plads og får en chauffør anvist af fagforeningen.

Denne dukker op. Han var skolet, han kunne alle paragrafferne i arbejdsaftalen, selv i søvne.

Når forvalteren forivrede sig, gav han sig god tid til, uanset, hvor meget det hastede, roligt og sagligt at forklare denne, hvilke regler, der var gældende.

Et kursus i færdselsloven blev det også til.

Denne rolige mand, med en sjælden veludviklet selvbeherskelse, måtte være håndplukket af fagforeningen, lidt ærgerligt måske især for undervisningssektoren, der her gik glip af den fødte pædagog.